

Жага. Книга 3: Жадання

КУПИТИ

Можливо, я досягла межі моєї міцності. Наче намагання закінчити школу для надприродних істот не є достатнім випробуванням, мої любовні стосунки зі складних перетворилися на справжню катастрофу. І це ще не все. У Колі точаться суперечки щодо моєї майбутньої коронації. Ба більше, видано ордер на арешт за наші з Хадсоном нібито злочини — а це, вочевидь, означає довічне ув'язнення з незламним прокляттям, якого неможливо позбутися.

Мені доведеться зробити непростий вибір... і я дуже боюсь, що не всі з нас виживуть.

Розділ 1

Життя після смерті

Це мало статися не так.

Як і все загалом. Утім, хіба цьогоріч у моєму житті хоч щось відбувалося за планом? Відтоді, як я вперше приїхала до Академії Катмер, багато що в моєму житті я вже не контролювала. То з якого дива сьогодні мало би бути інакше?

Я закінчила натягувати колготки й поправила спідницю. Тоді взула свої улюблені чорні черевички й дістала з шафи чорний формений піджак.

Мої руки трохи тремтіли. Щиро кажучи, все моє тіло тремтіло, коли я просовувала руки в рукави. Але вирішила, що це цілком природно, адже за рік я вже втретє йду на жалобну церемонію. І легко зносити цей захід однаково не виходить.

Минуло п'ять днів відтоді, як я виграла змагання.

П'ять днів відтоді, як Коул розірвав зв'язок поміж мною та Джексонем і цим майже знищив нас обох.

П'ять днів відтоді, як я ледь не померла... і п'ять днів відтоді, як загинув Ксав'єр.

Мені звело живіт, до горла підступила нудота.

Здавалося, що я зараз виблюю.

Я зробила кілька глибоких вдихів через ніс, види-хаючи через рот, щоб вгамувати нудоту й паніку, яка почала мене охоплювати. Кілька хвилин — і, нареш-ті, нудоту й паніку вдалося вгамувати. Поступово я позбулася відчуття, ніби на моїх грудях припаркувалася завантажена під зав'язку фура.

Це була незначна перемога, але вона мене втішила.

Я ще раз глибоко вдихнула, застібнула латунні гудзики на піджаку й глянула у дзеркало, щоб пере-конатися, що маю пристойний вигляд. Цілком пристойний... якщо вільно тлумачити це поняття.

Мої карі очі потьмяніли, шкіра стала блідою, кумедні кучері вибилися з пучка, у який я ледве їх зібрала.

Звісно, горе не могло поліпшити мій вигляд.

Принаймні хоч синці, отримані під час турніру Лударес, почали світлішати, змінивши свій початковий чорно-фіолетовий колір на жовто-лавандовий.

Я пригадала, що терпіння мого дядька до витівок Коула, зрештою, вичерпалося, і того виключили зі школи. Від цієї думки мені стало трохи легше. Мені хотілося, щоб у тій школі в Техасі для паранормальних правопорушників, куди відправили Коула, він нарвався на ще жахливішого відморозка, ніж сам... щоб він хоч раз відчув, як це воно — потерпати від знущань.

Двері ванної кімнати відчинилися, на порозі стояла моя двоюрідна сестра Мейсі в халаті та з рушником на голові. Я хотіла її поквипити, адже ми мали лише двадцять хвилин для того, щоб з'явитися в актовій залі на церемонії прощання з Ксав'єром. Але я не змогла на це наважитися. У неї був вигляд, ніби кожен подих завдавав їй невимовного болю.

Мені дуже добре знайоме це відчуття.

Натомість я зачекала, поки Мейсі щось скаже, будь-що, але вона не видала жодного звуку, попрямувавши до свого ліжка, на якому я приготувала для неї парадну шкільну форму. Мені було боляче бачити Мейсі такою, її рани були не менш болючими, ніж мої, хоча їх було зовні не видно.

З мого першого дня у Катмері нестримна життєрадісність не полишала Мейсі. Вона випромінювала світло на тлі темряви Джексона, ентузіазм на тлі сарказму Хадсона, радість на тлі мого горя. Але тепер... тепер ніби будь-що світле зникло з її життя. Як і з мого.

— Тобі допомогти? — нарешті запитала я, коли вона продовжувала дивитися на свою форму, наче вперше її бачила.

Мейсі поглянула на мене блакитними очима, зневіреними й порожніми.

— Я сама не знаю, чому я така... — її голос стихився, вона прочистила горло, намагаючись позбутися хрипоті й того смутку, який спричинив цю хрипоту, — я ж ледве знала...

Цього разу вона зупинилася через те, що її голос зірвався. Її кулаки стиснулися, з очей заструменіли сльози.

— Не картай себе за те, чого не можеш змінити, — сказала я, обіймаючи Мейсі, тому що знала, як це — залишитися жити, коли хтось, кого ти любиш, помер. — І не применшуй свої почуття до нього лише тому, що ти не знала його все своє життя. Йдеться про те, як ти знаєш людину, а не про те, як довго ти її знаєш.

Мейсі здригнулася, ридання струсили її груди, тож я просто обійняла її міцніше, намагаючись забрати в неї хоч частинку болю та смутку. Намагаючись зробити для неї те, що вона зробила для мене, коли я вперше потрапила до Катмера.

Мейсі тримала мене так само міцно. Протягом кількох болісних митей її обличчям котилися сльози.

— Я сумую за ним, — нарешті вимовила вона, — я просто дуже сумую.

— Я знаю, — заспокоювала її я, погладжуючи по спині, — я знаю.

Мейсі розплакалася дужче, її плечі здригалися, тіло тремтіло, дихання переривалося. Це тривало кілька хвилин, які здалися мені вічністю. Моє серце щеміло у грудях — через Мейсі, через Ксав'єра, через усе, що спричинило цю ситуацію, і я щосили трималася, щоб не заплакати разом із Мейсі. Але зараз була її черга плакати... А моя черга — подбати про неї.

Зрештою, Мейсі затихла. Витерла мокре обличчя й подарувала мені кволу усмішку, яка не торкнулася її очей.

— Нам потрібно йти, — прошепотіла вона, востаннє проводячи руками по обличчю, — я не хочу спізнюватися на церемонію.

— Гаразд, — я усміхнулася навзаєм і залишила її, щоб вона могла одягнутися.

Коли я за кілька хвилин повернулася, мені перехопило подих. Не тому, що Мейсі вже встигла висушити й укласти волосся — я до цього вже звикла, — а тому, що її яскраво-рожеве волосся тепер стало чорним, як смола.

— Це було недоречним, — прошепотіла вона, пригладжуючи пальцями пасма. — Яскраво-рожевий не надто пасує до жалоби.

Рекомендована література

Жага. Книга 2: Опір

Жага. Книга 1

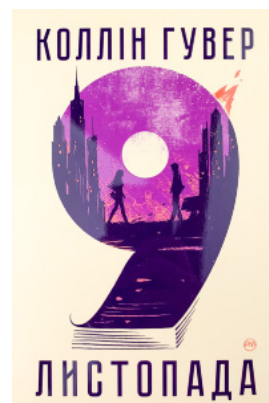
Жага. Книга 4: Приваба

Без Меріт

Кров і попіл:
Королівство плоті й
ВОГНЮ

9 листопада

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ